

Koledy v mělnickém kostele sv. Petra a Pavla

Také letos zve proboštství všechny věřící a zájemce na společnou oslavu Vánoc na Vánoční koncert koled, který se uskuteční dne 25. prosince v 16.00 hod v kostele sv. Petra a Pavla. Všichni, kdo mají zájem zpívat nebo jenom poslouchat, jsou vítáni.

Zpívat budou:

Vlasta Šamanová – soprán,
Jana Grossová – alt,
Vladimír Hradec – varhany.

Vstup je zdarma.

Vladimír Hradec, varhaník

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
9.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)
11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Úterý:

18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

Pátek:

17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru) - adorace nejsvětější svátosti
18.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)
17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké (mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Vánoční pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí v roce 2016

24. prosince (sobota) – štědrý den:

16.00 - „půlnoční“ mše sv. pro děti - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
22.00 - půlnoční mše sv. - kostel Narození Panny Marie v Záboří
22.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Václava ve Vysoké
24.00 - půlnoční mše sv. - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

25. prosince (neděle) - Slavnost Narození Páně:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

26. prosince (pondělí) - Slavnost sv. Štěpána prvomučedníka:

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

30. prosince (pátek) - Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa:

18.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

31. prosince (sobota) - poděkování a prosba o Boží pomoc do nového roku:

16.00 - kostel kapucínů (Nám. Míru)

1. ledna 2016 (neděle) - Slavnost Matky Boží, Panny Marie:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
9.30 - kostel sv. Václava ve Vysoké
11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří

7. ledna 2016 (sobota):

17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké

8. ledna 2016 (neděle) - Slavnost Zjevení Páně:

8.00 - kostel sv. Vavřince na Pšovce
9.30 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)
11.00 - kostel Narození Panny Marie v Záboří
18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

*Proto Kristus přišel na svět jako člověk, proto žil mezi námi,
proto trpěl, byl ukřižován, pohřben a vstal z mrtvých:
aby člověk šel za Kristem, a tak se zachránil.*

Sv. Basil Veliký

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

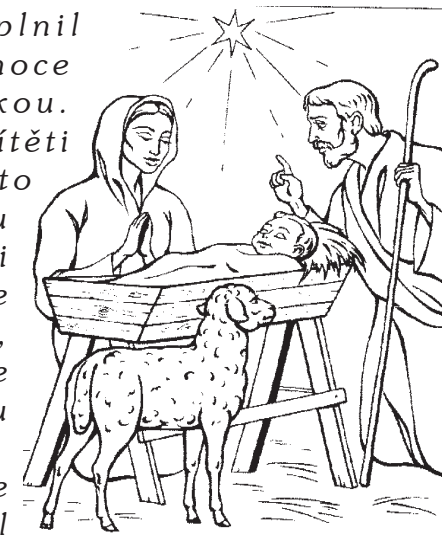

Milí Farnicí

Prožíváme Vánoce, svátky dobroty a lásky. V tom spočívá celá jejich krása. Bůh z lásky k člověku se stal jedním z nás.

Sestoupil na zem a naplnil ji svou přítomností. Vánoce znamenají setkání s láskou. S láskou Boží, která v dítěti Ježíši přišla na svět. Tato láska je nabízena celému lidstvu, ale nevnucuje se ani jedinému člověku. Lásku je možné pouze nabídnout, lásku nelze nikdy nařídít. Je však možné na její nabídku odpovědět.

O Vánocích si můžeme uvědomit, že Ježíš se narodil pro každého z nás.

Přejeme Vám všem, abyste o Vánocích roku 2016 co nejlépe odpověděli na tu jedinečnou nabídku.

Krásné a požehnané Vánoce a hodně Božího požehnání do nového 2017 roku.

Vánoce

Slavíme Vánoce. Ach, Bože, je to takový zbožný zvyk. Vánoční stromek se svíčkami a několika hezkými dárky, očekávání dětí a trocha vánoční hudby je vždy hezké a dojmavé. A když k povznesení nálady přistoupí náboženská stránka, pak je to zvláště hezké a dojmavé. Máme totiž všichni - a kdo nám to bude zazlívát - tajně se sebou trochu soucitu, a dopřejeme si proto rádi trochu dobrého rozpoložení, jež je mírumilovné a potěšující, tak jako když plačtivému dítěti pohladíme plavé vlásky a řekneme: „Není to tak zlé, bude to zase všechno dobré”.

Je to všechno, co se týká Vánoc? Je to hlavní věc? Nebo je toto krásné a upokojujivé, tiché a srdečné jen hezkou a lahodnou odezvou události, která se vlastně v tento den slaví a uskutečňuje někde zcela jinde, daleko výše na nebesích, daleko hlouběji v hlubinách a daleko niterněji v duši? Je vánoční radost a vánoční pokoj pouze náladou, do níž se s iluzemi utíkáme, nebo projevem, svatou oslavou skutečné události, k níž se vypravujeme s velkou udatností v srdci, aby se i na nás a skrze nás uskutečnila? A to proto, že je v každém případě pravdivá a skutečná, i když jí nechceme za pravdivou považovat, i když z ní nemáme nic než trochu dětinské romantiky a občanské pohody?

Vánoce jsou víc než jen trochu utěšující nálada. Záleží na tomto

dítěti, na tom jediném dítěti v tomto dnu, v této svaté noci záleží. Na Božím Synu, který se stal člověkem, na jeho narození. Všechno ostatní na tomto svátku z toho žije nebo umírá a stává se iluzí. Vánoce znamenají: On přišel. Osvětlnl noční čas. Noc našich temnot, noc našich nepochopení, krutou noc našich strachů a beznadějí učinil vánoční dobou, svatou nocí. To vyjadřují Vánoce. Okamžik, kdy se to stalo, skutečně a pro všechny věky stalo, má tímto svátkem zůstat skutečností i v našem srdci a duchu.

Vánoce znamenají: Bůh k nám přišel, přišel tak, že vrátit se domů do své vlastní ohromující velebné slávy může již jen společně se světem a s námi. Všechno se již narozením dítěte přeměnilo. Všechno se již prodírá z vlastního středu skutečnosti, kterým je vtělené Slovo, s neoblomností lásky před Boží tvář, aniž by tam svět musel zcela shořet planoucím ohněm svatosti a spravedlnosti. Všechen čas již objímá věčnost, která se sama stala časem. Všechny slzy již uvnitř vyschly, protože Bůh sám se zúčastnil pláče a setřel je se svých vlastních očí. Veškerá naděje je vlastně již vlastnictvím, neboť Bůh je již zajat světem. Noc světa se již rozjasnila. Náš svéhlavý vzdor a slabost našeho srdce, jež nechce, aby byl Bůh větším než je naše srdce, a proto ho nechce mít tak malého jako je malé dítě, které se narodí a leží v jeslích. Naše srdce nechce připustit, že půlnoc již minula a den bez večera již proniká noc. Veškerá hořkost je pouhé připomenutí, že ještě není zřejmé, že nastoupila vánoční noc na celém světě a že veškerá blaženost na tomto světě je jen tajemné potvrzení, které si samo většinou nerozumí: že již nastaly Vánoce.

Když ty, ubohý člověče, slavíš Vánoce, pak ke všemu, co zde existuje a čím jsi, řekni jen jediné - řekni to mně: Ty jsi zde. Ty jsi přišel. Ty jsi přišel do všeho. I do mé duše. I navzdory mé zlomyslnosti, která si nechce nechat odpustit. Člověče, řekni jen jediné, pak jsou Vánoce i pro tebe, řekni jen: Ty jsi zde. Nikoliv, neříkej nic. Já jsem zde. A má láska je od té doby nepřemožitelná. Jsem zde. Jsou Vánoce.

Zapalte svíčky. Mají více oprávnění než veškerá temnota. Jsou Vánoce, ty zůstanou na věky.

Karl Rahner

Svátek svatého Štěpána.

Památku prvního mučedníka následuje bezprostředně po slavnosti Narození Páně. Včera jsme rozjímali o milosrdné Boží lásce, která se pro nás stala tělem; dnes vidíme koherentní odpověď Ježíšova učedníka, který dává svůj život. Včera se Spasitel narodil na zemi, dnes se narodil pro nebe Jeho věrný svědek. Včera stejně jako dnes se ukazují temnoty odmítání života, ale ještě silněji září světlo lásky, která přemáhá nenávist a představuje nový svět.

Dnešní čtení ze Skutků apoštolů podává jeden zvláštní aspekt, který přibližuje svatého Štěpána Pánu. Je to jeho odpuštění, které dal před smrtí ukamenováním. Ježíš přibitý na kříži řekl: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“ (Lk 23,34) a podobně Štěpán „klesl na kolena a hlasitě zvolal: »Pane, nepřičítej jim tento hřích« “ (Sk 7,60). Štěpán je tedy mučedník, což znamená svědek, protože jedná jako Ježíš. Pravým svědkem je totiž ten, kdo jedná jako On: kdo se modlí, má rád, rozdává, ale především odpouští, protože odpuštění, jak plyne z významu italského slova perdono je nejvyšší dar.

Mohli bychom se však ptát: k čemu je odpuštění? Je to jen dobrý skutek anebo něco přináší? Odpověď nacházíme právě ve Štěpánově mučednictví. Mezi těmi, kterým vyprošoval odpuštění, byl mladík jménem Šavel, který pronásledoval církev a snažil se ji zničit (srov. Sk 8,3). Šavel se krátce poté stal Pavlem, velkým světcem a apoštolem národů. Obdržel Štěpánovo odpuštění. Můžeme říci, že Pavel se zrodil z milosti Boží a Štěpánova odpuštění.

Také my se rodíme z Božího odpuštění. Nejenom ve křtu, ale pokaždé, když je nám odpuštěno, naše srdce se obrozuje, je znovuzrozeno. Každý pokrok v životě víry je vtiskem božského milosrdenství. Neboť jediné, jsme-li milováni, můžeme milovat. Pamatujme si to, je to užitečné. Chceme-li pokročit ve víře, je zapotřebí především přijmout Boží odpuštění; setkat se s Otcem, který je ochoten odpustit všechno a vždycky a který právě odpuštěním hojí srdce a oživuje lásku. Nikdy nesmíme přestat prosit o Boží odpuštění, neboť jediné, je-li nám odpuštěno a pocítíme-li odpuštění, učíme se odpouštět.

Odpouštět však není snadné, je vždycky velmi obtížné. Jak můžeme následovat Ježíše? Odkud začít odpouštět malá či velká příkoří, která denně zakoušíme? Především od modlitby, jako svatý Štěpán. Začíná se od vlastního srdce. Modlitbou můžeme čelit zlosti, kterou zakoušíme, když toho, kdo nám způsobil zlo, svěřujeme Božímu milosrdenství: „Pane, prosíme tě za něho, za ni!“ Vzápětí zjistíme, že tento vnitřní boj o odpuštění očisťuje od zla a modlitba a láska nás vysvobozují z vnitřních okovů zášti. Je velice ohavné žít v zášti! Každý den máme příležitost cvičit se v odpouštění a prožívat gesto, které je tak vznešené, že přibližuje člověka k Bohu. Jako náš nebeský Otec stáváme se také milosrdnými, protože v odpuštění přemáháme zlo dobrem, proměňujeme nenávist v lásku a tak přispíváme k čistšímu světu.

Panna Maria, již svěřujeme ty, kteří jako svatý Štěpán ve víře trpí pronásledováním – a je jich bohužel mnoho, tedy naše četné dnešní mučedníky - ať orientuje naši modlitbu, abychom přijímali i dávali odpuštění. Přijímali i dávali odpuštění.

Svatý otec František

Kristův křest

Evangelium nám ukazuje Ježíše ve vodách řeky Jordánu a ve středu mimořádného Božího zjevení. Svatý Lukáš píše: »Když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch svatý sestoupil na něj v tělesné formě holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení“. Tímto způsobem Bůh otec posvěcuje a zjevuje Ježíše jako Mesiáše, vykupitele a osvoboditele.

V této události, potvrzené všemi čtyřmi evangelií, proběhl přechod od křtu, udělovaného Janem Křtitelem a založeného na symbolu vody, k Ježíšově křtu „Duchem svatým a ohněm“. Hlavním tvůrcem křesťanského křtu je totiž Duch svatý. Právě on spaluje a ničí prvotní hřích, navrácí pokřtěnému krásu Boží milosti, vysvobozuje nás z panství temnoty a přenáší nás do království světla, a tedy lásky, pravdy a pokoje. Takové je království světla! „Jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme!“, prohlašuje apoštol Jan. Tato nádherná skutečnost – bytí Božími dětmi – s sebou nese zodpovědnost následovat Ježíše, poslušného Služebníka, a napodobovat jeho rysy – mírnost, pokoru, něhu. Není to snadné, zejména, když ve svém okolí nalézáme tolik nesenášenlivosti, pýchy a tvrdosti. Avšak díky síle, pocházející od Ducha svatého, je to možné!

Duch svatý, kterého jsme poprvé přijali v den svého křtu, otevírá srdce Pravdě, celé Pravdě. Duch pobízí náš život, aby se vydal náročnou, leč radostnou cestou milosrdné lásky a solidarity vůči našim bratrům. Duch nás obdarovává něhou Božího odpuštění a zahrnuje nás nepřemožitelnou silou Otcova milosrdenství. Nezapomínejme, že Duch svatý je živou a oživující přítomností v člověku, který jej přijímá. Modlí se v nás a naplňuje nás duchovní radostí.

O svátku Křtu Páně pomysleme na den svého křtu. Všichni jsme byli pokřtěni a máme za tento dar děkovat. Je velmi důležité znát datum našeho křtu, abychom jej mohli oslavovat. Je to den našeho znovuzrození jako dětí Božích. Slavit onen den totiž znamená potvrdit své přilnutí k Ježíši a svůj závazek žít jako křesťané, členové církve a nového lidstva, ve kterém jsou všichni bratři.

Svatý otec František

Slavnosti Zjevení Páně

Takový rozsah má církev, která si přeje, aby se všechny národy celé země mohly setkat s Ježíšem a zakusit jeho milosrdnou lásku.

Kristus se sotva narodil a ještě neumí mluvit, ale všechen lid – zastoupený mudrci – se s ním již může setkat, rozpoznat jej a uctívat. „Uviděli jsme hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit“, řekli mudrci Herodovi, jakmile přijeli do Jeruzaléma. Byli to vlivní mužové ze vzdálených krajů a jiných kultur, kteří se dali na cestu do izraelské země, aby uctili narozeného krále. Církev v nich odjakživa spatřovala obraz celého lidstva a slavností Zjevení Páně jako by uctivě chtěla dovést každého muže a ženu tohoto světa směrem k Dítěti, které se narodilo pro spásu všech lidí. Církev touží nalézt Ježíše a jeho milosrdnou lásku.

O vánoční noci se Ježíš ukázal pastýřům – prostým a opovrhovaným lidem, možná i zločinci. Právě oni jako první vnesli trochu tepla do chladné betlémské jeskyně. Nyní z dalekých zemí přicházejí mudrci, které rovněž ono Dítě tajemně přitahuje. Pastýři a mudrci se velmi liší, avšak jedno je spojuje – nebe. Betlémští pastýři ihned běželi za Ježíšem nikoli proto, že by byli výjimečně dobří, nýbrž protože v noci bděli a když pozdvihli zrak k nebi, uviděli znamení, vyslechli jeho poselství a následovali ho. Totéž učinili mudrci – pozorovali oblohu, spatřili novou hvězdu, vyložili si toto znamení a vydali se na cestu. Pastýři i mudrci nás učí, že k setkání s Ježíšem je nezbytné umět pozvednout zrak k nebi, nestahovat se do sebe a svého egoismu, nýbrž mít srdce a mysl otevřené vůči obzoru Boha, který nás neustále překvapuje, umět přijímat jeho poselství a odpovídat na ně s pohotovostí a velkorysostí.

Když mudrci „uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí“. Také pro nás je pohled na hvězdu velikou útěchou, neboť vnímáme, že jsme vedeni, a nikoli vydáni svému osudu. Onou hvězdou je evangelium, Pánovo Slovo. Jak říká žalm: „Svítilnou mým nohám je tvé slovo a světlem mé stezce“. Toto světlo nás vede za Kristem. Mudrci při svém následování hvězdy došli až na místo, kde byl Ježíš. A tam „spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu“. Jejich zkušenost nás vyzývá, abychom se nespokojili s průměrností a živořením, nýbrž abychom hledali smysl věcí a se zanícením zkoumali tajemství života. Učí nás, abychom se nedali pohoršit malostí a ubohostí, nýbrž abychom v pokoře rozpoznávali vznešenost a dokázali se jí poklonit.

Kěž nám Panna Maria, která přijala mudrce v Betlémě, pomáhá, abychom pozvedli zrak nad sebe, dali se vést hvězdou evangelia, abychom potkali Ježíše, uměli se pokořit a klanět se mu. Tak budeme moci druhým lidem přinášet paprsek jeho světla a sdílet s nimi radost z cesty.